

stærkt modsagt ved Forhandlingerne igaar, og jeg skal ubtale, at jeg i den Henseende naar ganske paa samme Standpunkt som det er det 6te Medlem for Iste Kredts (Blom). Jeg ser ikke rettere, end at Krigsstatloven af 5te August 1864 efter sin Ordlyd har absolut den samme Bestaaffenhed og Varighed, og maa have det, som enhver anden Lov. Medens den midlertidige Krigsstatlov af 19de Februar 1864 selvfølgelig kun kaldte sig „indtil videre“, er der ikke Spor af noget saadant „indtil videre“ i Loven af 5te August 1864, den byder blot ganske simpelt, at de Brændevinsafgifter forhøies, at den og den Brændevinsafgift forhøies, og der er ikke Tale om dette „indtil videre“, ikke saameget som en Revisionsbestemmelse er der deri. Soldloven af 4de Juli 1863 har isørigt aldrig nogen Dag været i Virksomhed uden i Forbindelse med Krigsstatloven, der har aldrig været opkrævet en eneste Sats efter Loven af 4de Juli 1863 uden i Forbindelse med det Tillæg, som Krigsstatloven bestemmer. Jeg vilde langt hellere betragte og betragter ogsaa denne Lov som et meget nyttigt og nødvendigt Tillæg til den uden den høist mangelfulde Lov af 4de Juli 1863. Nu ere vi dog, Ex. Allesammen temmelig enige om, at Brændevinsafgiften, der her omtrent er lavere end noget andet Sted i Verden, er i og for sig en lav Lov; men uden Krigsstatloven vilde den være endnu 1/3 lavere, da vilde jo i Virkeligheden Brændevinsafgiften kun være 4 Mark pr. Tønde Kærren, med andre Ord, dengang supponeret at være 4 Skilling pr. Pot, hvilket nu ved den større Fuldkommenhed i Produktionen vilde være gaaet ned til Noget som omtrent 5 Dre pr. Pot Brændevin. Jeg tror ialtsald, at paa dette Øbet det langt overveieende Flertal vil være enigt med mig i, at man kun kan betragte Krigsstatloven af 5te August 1864 som et meget nyttigt, nødvendigt og fuldkommen korrekt Supplement til den uden den høist mangelfulde tidligere Bestemmelse om Brændevinsafgiften i Loven af 1863. Jeg tror, at det Samme vil kunne gøres gjældende for enkelte andre Posters Vedkommende. Krigsstatloven forhøiede jo blandt Andet Vintolden med 50 pCt., og der er vist Ingen, der fornuftigvis kunde mene, at det ikke var rigtigt, at det ikke var en Forbedring af Loven af 1863, at den, inden den endnu traadte i Kraft, blev rettet paa dette Punkt; der er vist Ingen, der tvivler derom. Det maa man antage, siden man fra alle Sider senere har været enig om at forhøie Vintolden yderligere med idetmindste 50 pCt. Da jeg nu er gaaet til 100 pCt., hører jeg nok, at Noget kunde mene, det er Lovlig meget; men en yderligere Forhøielse af 50 pCt. udover Krigsstatloven finde Alle rimelig. Jeg skal nævne en Position endnu i Krigsstatloven, nemlig Tobak. I Loven af 4de Juli 1863 var Tolden paa raa Tobak kun 5 Skilling; ved Krigsstatloven blev den forhøiet med 2 Skilling til 7 Skilling, altsaa med 40 pCt.

Nu vil jeg spørge, om ikke Alle anse dette for at være en ligesvem Forbedring ved Loven af 4de Juli 1863, og om de ikke ville erkjende, at ogsaa paa dette Punkt er Loven af 5te August 1864 — og allerede Loven af 19de Februar 1864 kan takkes derfor — en væsentlig Forbedring i Loven af 4de Juli 1863, det tror jeg, Alle ville være enige om. Som sagt, den saakaldte Krigsstatlov af 5te August 1864 er efter sin Ordlyd en ligesaa varig Lov som nogen anden Lov i Landet; den har ikke engang saameget som nogen Tid, inden hvilken den skal virke, ikke saameget som en Revisionsbestemmelse. Endvidere: Hovebloven af 4de Juli 1863 har aldrig virket uden i Forbindelse med denne Lov. Dernæst, de væsentligste Forhøielser, der ere skete ved Krigsstatloven, ere dels Forhøielser, som man har været enig om senere at fastholde, f. Ex. paa Sukker, dels Forhøielser, som man har været enig om yderligere at forhøie. Men at der skulde paahvile nogen moralsk Forpligtelse til at opgive et Beløb, omtrent svarende til det, som hidrører fra denne Krigsstatlovs, er mig aldeles uforsaaeligt. Dersom der hvilede en saadan moralsk Forpligtelse paa den lovgivende Magt til, saasnart de føleligste Virkninger af Krigen vare forbi, det vil sige i økonomisk Forstand vare forbi, at ophæve en saadan Skat, saa gad jeg egentlig nok vide, hvorledes man kunde anse det for forsvarligt at tøve dermed, medens man jo har opgivet ikke saa faa andre Skattebeløb. Det forekommer mig, at, hvis der var en saadan moralsk Forpligtelse, maatte man da først og fremmest, naar man havde Staaedertil, søge den indfriet; men det har man ikke gjort. Man har troet det forsvarligt at opgive Skiftegebyrer til et Beløb, som et æret Medlem (Magen) igaar anslog til omtrent 400,000 Kr. Man har opgivet — for at nævne et andet Exempel — og det allerede i 1873, en ikke ringe Del af Bygningsafgiften, hvormeget skal jeg ikke kunne sige, men nogle Hundrede Tusinde var det i hvert Tilfælde. Dette har man ogsaa ladet gaa forud for Indfrielsen af den moralske Forpligtelse til at ophæve Krigsstatloven. Og endnu senere have vi — jeg beklager, forsaavidt der er en moralsk Forpligtelse, at jeg ogsaa selv har været med dertil — opgivet Indtægten af den indenlandske Skibsafgift, forud for at give Afkald paa Krigsstatloven. Jeg tror i Virkeligheden ikke, at det paa nogen Maade kan hævdes, at der ligger nogensomhelst moralsk Forpligtelse for Lovgivningsmagten til jærlig at slippe denne Skat eller Beløb paa denne Skat. Naar man har en større Skatteindtægt end fornødent, tror jeg, at man til enhver Tid maa undersøge, hvor det er hensigtsmæssigst at lade Skattelettelsen indtræde, men jeg vil meget betvivle, at det bliver paa det Omraade, som blev behandlet af Krigsstatloven af 1864. Jeg tror nok, man vil finde mangfoldige andre Steder, hvor det er heldigere at lade